

Tamsus dangus migloje paskendusioje Martvudo girioje skelbė naują naktį. Girgžt girgžt – čaižiai sugirgždėjo sunkios medinės durys. Pro atsivėrusį plyšelį suspindo akys ir netrukus ant drėgno samanų kilimo žlegtelėjo MARMIS. Į lauką išsikrapštė Liu. Kai mažylis gimė, per girią nuvilnijo garsus tėčio džiaugsmo šūksnis „my**LIU!**“, taip ir prilipo jam šis vardas.

Iš kity marmių Liu išsiskyrė morkų spalvos dantuku. Kai buvo visai mažas, jis mėgo kramtyti nevalgomus dalykus, pavyzdžiui, medžio šakeles. Todėl sykį vienas jo dantukų įskilo ir iškrito, o daktarė Pi jo vietoj įtaisė oranžinį akmenuką. Taip Liu **ŠYPSENA** tapo išskirtiniausia, o jis daugiau niekad nebebandė atsikąsti medžio.